

מסתרי החדר מס. 12

מאת חוה ברנד

מי מאתנו אינה רוצה לנסוע ל- שבדיה? דומני שאין אשה כזו במדינת ישראל. ואם ישנה אחת כזאת, סימן הוא שטרם שמעה על כל הזכויות והנחיות שמעניקה מדינת שבדיה לנשים. איזה מטבחים! איזה שרותים! תני אים סוציאליים ממדרגה ראשונה, שיוון ויתרון לאשה. ואפילו גופש על חשבון המדינה.

תארי לעצמך! אינך צריכה לחסוך כל חודש, אינך צריכה לותר על שמי לה, מעיל או זוג נעלים או על שלשתם יחד. בסוף השנה, אחרי 12 חדשי עבודה קשה ומגיעת, את משאירה את הילדים במעון הממשלתי ונוסעת לשבועיים של חופש ונופש בבית הבראה או בקי-טנה, בחינם או במחיר סמלי.

אך למה לחלום על שבדיה? הן אני חיה בישראל ואני צריכה לנסוע לחופש לאחד הקבוצים, לכרמל או לצפת. עלי להוציא את כל חסכוני, נוסף למפרעה על חשבון החודש הבא, ואת הילדים אני צריכה להשאיר אצל אחד מבני משפחתי שבדאי יפנק אותם.

איזה עקרת בית זוכה לכך בתל-אביב?

כשעלינו לחדר לנוח פגשתי את חברותי לחדר. אחת - עולה חדשה שקרוביה בארץ שלהו אותה להבראה. השניה - אשה מבוגרת. והשלישית בחורה צעירה ונחמדה. בודאי צברתי כמוני.

לא שוחחנו בינינו, כל אחת שכבה על מטתה, קראה עתון או ספר ונמנמה. מתוך נמנומי נדמה לי ששמעתי קולות נחרה. אך לא הייתי בטוחה ולא התי-רגשתי. ארוחת הערב גם היא הייתה טהורה מפילה, אף כי היה בה שמץ של כרוב.

ישבתי עוד מעט בחדר המנוחה. קראתי ספר, האונתי לרדיו ועליתי לחדרי. הייתי עייפה ושכבתי לישון.

לפתע התעוררתי לקול צעקות ובכי. העולה החדשה ישבה במטתה וצעקה. האשה המבוגרת הרגיעתני:

"זה קורה לה כל לילה. נראה שהיא חולמת חלומות זיועה על מה שעבר עליה. אין דבר, זה לא קורה יותר מפעמיים בכל לילה. תתרגלי!"

נרדמתי שנית. והפעם התעוררתי לקול נחרה. הפעם לא היה ספק היתה זו נחרה אמיתית - עסיסת. שכנתי המבוגרת נחרה.

התכסיתי בשמיכה מעל לראשי, אטמתי את אוני והתחלתי להירדם בשלי-שית.

הדלת נפתחה ברעש וגסגרה ביי-פיקה. הצברית הנחמדה נכנסה, העלתה אור וישבה על מטתה. השמיכה לא הועילה, הייתי ערה לחלוטין. הסתכלתי בשכנתי הצעירה. היא חלצה את נעליה והשליכתן לפינה. כשנוכחה לדעת שאני ערה שמחה מאד. יש עם מי לדבר!

"הראית את הפלמ"חניק הזה שישב מולנו בשעת ארוחת הערב? זה שצו-לע מעט. הוא נפצע בקרבות לטרון. איזה בחור! איזה חברמן! פעם אחת בחזית..."

וכאן בא ספור ארוך על כל מה שעבר על הגבור הצעיר בחזית. ואח-ריו סיפור שני ושלישי ורביעי...

למחרת כבר הסכמתי לקחת את הכסף ולנסוע חזרה לביתי. לא רציתי להתרגל לצעקות ולנחרות ולפספוסטי שכנותי. הביתה, הביתה!

לא, אינני רוצה עוד לנסוע לשבדיה. תתארו לכן שכל שנה אצטרך לנסוע לבית הבראה! אולי בשבדיה אין עולות חרשות, אך נשים נחרות ונע-רות מאוהבות בודאי ישנן גם שם. לא! מוטב לי לשבת בביתי, לבשל כרוב ולאכל פילה.

דרתי מקום בבית הבראה, קניתי את כל הדרוש. תפרתי והכנתי, סדרתי הכל לילדים ושלחתי אותם לסבתא. דאגתי לארוחותיו של בעלי, הפקדתי בידים נאמנות את כרטיסי המזון, עמדתי חצי שעה בתור לאוטובוס "דן" ושעתיים וחצי לאוטובוס "אגד" נסעתי והגעתי.

הגעתי? עוד לא הגעתי. מתחנת האוטו עד לבית הבראה מרחק מאות מטרים, ולי יש שתי מזודות, תיק, ארנק, חבילה, סל ומעיל.

אולי תעבור איזו מכונית בכביש צדדי זה? איזה כביש, הלא זהו שביל! שביל חולי, ואני נשרכת בכבי-דית בשאתי את חבילתי, והבית עטוף הירק נראה לי רחוק עד למאד. מתי אגיע?

אך הגעתי. נכנסתי לבית. שקט. דממה. שלווה של בית הבראה. הנחתי את מזודתי ונגשתי למשרד. מסרתי את שמי, את המכתב מהרופא, את הקבלות ובקשתי שיראו לי את חדרי.

"חדר מס. 12. קומה שניה מימין." לקחתי את חבילתי וטפסתי במדרג-גות. הנה חדר מספר 10, מספר 11, והנה גם חדרי.

פתחתי את הדלת - וחשכו עיני. חדר קטן ובו ארבע מטות. שלש - ספק מסודרות ספק בלתי מסודרות, ואחת ליד הדלת נקיה ומסודרת. נראה שנשמרה עבורי.

כעבור רגע הייתי שוב במשרד. - "אדוני המנהל, זו טעות. אין זה המקום המיועד לי. הלא הזמנתי חדר לחוד?"

"כן כן! עונה הוא, הזמנת חדר לחוד. ובכן?"

"ובכן? בחדר מספר שמים עשרה ישנן ארבע מטות! ארבע מטות! אתה שומע?"

"זה שש שנים אני מנהל את בית הבראה הזה!"

"יפה מאוד!" אני עונה ברוגזה - ודאי משרה טובה, אך בחדר זה ישנן ארבע מטות!"

"שש שנים! שש שנים ושלשה חוד-שים!" ממשיך המנהל.

"ומה זה שיק לי, אם מותר לדעת, לעובדה שבהדר זה ישנן ארבע מטות?"

"ובכן, תתארי לך שנודמנתי כבר פעם, דרך מקרה, לחדר מס. 12 וראיתי שיש בו ארבע מטות."

"ובכן, היכן הוא חדרי?"

"מספר 12!"

"אינני מבינה. אינני מבינה!" "זהו מה שיש לי, גבירתי. אם אין זה מוצא חן בעיניך היא יכולה לקבל את כספה ולנסוע בחזרה כלעומת שב-אה. אין לי מקום אחר! אין לי מטה אחרת."

חזרתי למס. 12. איש לא היה בחדר. מי יודע, אולי בתורות נחמדות גרות בו ונבלה בנעימים. אחרי הכל זה מזכיר לי מעט את ימי הנעורים. מחנות, נסיעה לעבודה במשקים, צבא - חיים בצותא.

סדרתי את בגדי וחפצי, וירדתי ל-אולם האוכל. מה אומר ומה אדבר - ארוחת צהרים כזו לא אכלתי זה חר-שים רבים. ארבע מעלות גדולות וחי-שובות מניתי בה:

- א. לא אני בישלתי.
- ב. לא אני רחצתי את הכלים אחר-רי הסעודה.
- ג. לא מצאתי בה זכר לפילה.
- ד. לא אכלנו בה כל מאכל העשוי מכרוב.

ויקלקל אותם עד כי לא אכירם בבואי. ובעלי יצטרך לאכול כל יום במסעדה. אחרת - אוי למטבחי הקטן. ובכל זאת, אחרי שנה קשה ומעיפת, ואחרי מחלה קצרה, החליטו כולם שאני צרי-כה לנסוע להבראה.

"הביטו איך היא נראית!"

"הלא פחד להביט עליך!"

"מה קרה לך, חוה? הלא אין להכירך!"

אך אני טרם שוכנעתי. לנסוע להבר-ראה? כל הטירדה הקשורה בזה, הסי-דורים, ההתרוצצויות, הקניות והתפירה. לא, מוטב לקחת עזרה ולנוח בבית.

"חווילה, מה קרה לך?" שאלני אחד מידידי.

"וכי מה?"

"כל כך הזדקנת לפתע!..."

למחרת כבר היה הכל מסודר. נגד-טענה כזו לא תעמוד שום אשה. סי-

פזאן מקוונות בקוים:

תל-אביב	טלפון	2429/5817
ירושלים	"	4810
חיפה	"	4536/3637
עכו	"	12
נצרת	"	9
מדגל גז,	באר-שבע	

שרות נוסעים וחבילות לכל חלקי ישראל!

היא כבר יודעת... כיצד לטפף בשערות

עליה להבריש אותן במרץ בבקר ובערב ולחפוף את הראש כל 8-14 יום במשחת שמפו המצוינת ללא אלקלי

משחת שמפו

וקי

נקה חלמון שמפו האמצעי האידיאלי לשערות יבשות. נא להתויר את השפופרת הריקה בזמן קניית חדשה. המפיצים היחידים: חברת גורית בע"מ

נפתח סלון ליופי ותרופות של צבי לינצקי ברחוב שלמה המלך 80 טלפון 2770

אלקטרוניק שרת השמע ודרי חיסה והחמצון

מחנדם א ויים - דב לבר סוכן רשמי לאיזור צפון א"י רדיו His Masters Voice, ECKO מבחר גדול במקלטים משומשים מפירות מפורסמות.